

De menschen gaan nu eenmaal, globaal genomen, in drie groepen uiteen: verstands-, gevoels- en wilsmenschen, natuurlijk met tal van overgangen . . . . .

De H. Schrift leert niet een *pluriformiteit van kerken*, want dan zou het „lichaam van Christus” worden verscheurd, maar wel een *pluriformiteit in de Kerk* overeenkomstig de „menigerlei genade Gods” . . . .

Bij deze verscheidenheid moet dus altijd *de eenheid in Christus* in het oog gevat worden . . . . . Wordt de eenheid met het Hoofd niet behouden, gaan de verscheidenheden als kerken uiteen, dan is er alle gevaar, dat zij zich als eenzijdigheden, straks als tegenstellingen gaan ontwikkelen en zóó wordt dus de scheur in het „lichaam van Christus” al erger. Er zou dan allicht ontstaan een dorre verstandskerk naast een vage, lichtbewogen gevoelskerk, waarin het mysticisme vry spel had, en een moralistische wilskerk, die zich in loopen en draven verloor. Dat dit thans, bij de groote verscheurdheid der Kerk, nog niet het geval is, hebben wij aan allerlei historische bijomstandigheden te danken en ook aan het feit, dat de pluriformiteitstheorie als zoodanig nog van betrekkelijk jongen datum is, al laten de gevolgen ervan zich reeds hier en daar duidelijk bespeuren.

DR. P. J. KROMSIGT: Het Wezen der Kerk (1933) bls. 103-105.